

Cicle Cor de Cambra

Diumenge, 17 de novembre de 2019 – 12 h

Petit Palau

Tradició i creació: 150 anys de música coral catalana

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

Xavier Puig i Ortiz, director

PROGRAMA:

Josep Anselm Clavé (1824-1874) <i>Los Xiquets de Valls</i> (fragment) 5'	Manuel Blancafort (1897-1987) <i>Jubilate Deo</i> 3'
Josep Rodoreda (1851-1922) <i>El cant de la senyera</i> (fragment) 4'	Ricard Lamote (1899-1962) <i>Missatge</i> 2' Traducció de Marià Manent
Lluís Millet (1867-1941) <i>Jovenívola</i> 5'	Lluís Maria Millet (1906-1990) <i>La sardana de l'abril</i> 3' Poema de Joan Llongueres
Amadeu Vives (1871-1932) <i>Pòrtic</i> * 3' Poema de Joan Llongueres	Cristòfor Taltabull (1888-1964) <i>Del mal que pas no puc guarir</i> 3' Poema de Joan Roís de Corella
Antoni Nicolau (1858-1933) <i>Captant</i> (fragment) 6' Poema de Jacint Verdaguer	Manuel Oltra (1922-2015) <i>El musclo</i> 2' Poema de Pere Quart
Enric Morera (1865-1942) <i>La sardana de les monges</i> 3' Poema d'Àngel Guimerà	Josep Vila (1966) <i>Salve Regina</i> ** 6'
Francesc Pujol (1878-1942) <i>Cançó nocturna</i> 5' Poema de Josep M. de Sagarra	Bernat Vivancos (1973) <i>Bubbles</i> 4'
Joaquim Serra (1907-1957) <i>La nena de la rotllana</i> 3' Poema de Josep M. de Sagarra	

* Natàlia Casasús, soprano
Tànit Bono, mezzosoprano
Aniol Botines, tenor
Dani Morales, baríton

** Tànit Bono, mezzosoprano

Josep Anselm Clavé (1824-1874)

Los Xiquets de Valls (fragment)

A la plaça!
Prenen part en nostra festa
los forçuts Xiquets de Valls,
i en pilars, castells i torres
mostraran sa habilitat.
Pels carrers fan la passada
amb les gralles i els tabals.
Nara-nara!— Ram, plam, tram!
I a la casa de la vila
a migdia faran cap.
Quina gatzara, quina delícia
causen al poble los braus Xiquets,
quan fan *alarde* de llur perícia,
força, equilibri, valor i seny!
Visca! Visca!
Vénen de Valls amb sa rústica
orquestra.
Visca! Visca!
Vénen de Valls per honrar nostra
festa.
Formen la colla
jóvens com cal.
Benvinguts sian
los Xiquets de Valls.
Quina gatzara, quina delícia
causen al poble los braus Xiquets,
quan fan *alarde* de llur perícia,
força, equilibri, valor i seny!
—Se ouen ja els tabals i gralles!
—Ja s'obiren los Xiquets!
Plam, ra-a-patapa, plam!
Nan, nan, nàrat, nórat, na!
Fan castells pujats per sota
i torrots de cinc pilars;
alcen torres de set pisos
i movibles espadats.
Quina gatzara, quina delícia
causen al poble los braus Xiquets,
quan fan *alarde* de llur perícia,
força, equilibri, valor i seny!
Plam, ra-a-patapa, plam!
Nan, nan, nara, nan nan na!
Ra, patapa plam!
Adéu siau, Xiquets de Valls!
Adéu siau!

Josep Rodoreda (1851-1922)

El cant de la senyera (fragment)

Poema de Faust Casals (1880-1947)

Desfeta als amples horitzons,
que et besi el sol, que et besi l'aire,
que el mar t'enviï els seus petons.
Ençà del mar s'hi ha alçat una senyera
i al seu voltant hi esclata una cançó.
Pel nostre cor tot l'any és Primavera!
S'ha complert el miracle de nostra
Redempció!

Lluny de la Pàtria no ens espanta
ja de l'exili la soledat.
Al seu voltant senyera santa,
tots els teus fills ens hi hem trobat
i ens hi estarem, canta que canta,
la catalana germandat.

Tu ets l'alba fresca i somrienta
que aclarirà el nostre camí.
Tu que ho ets tot, alca't valenta
que el món et vegi resplendir,
i els nostres cants fes diligenta
que Catalunya els pugui oir.

Desfeta als amples horitzons,
que et besi el sol, que et besi l'aire,
que el mar t'enviï els seus petons.

Lluís Millet (1867-1941)

Jovenívola

No us allunyeu, il·lusions que
m'endolcíreu
la joventut de la vida, tendra flor.
Jo us ho prec; no us allunyeu.
Omplint mon pit d'ardent amor,
bresseu-me en somnis.
Boirina d'or, resta en mi fins a la mort.
D'aire més aire sento dolça cançó gentil.
Bressen la mar ses ones,
mirant-se enl'infinít;
bressa l'oreig la branca
que guarda amorós niu.
Tot canta i tot commou;
tot canta i tot somriu.
Bresseu mon cor les ones del
sentiment que hi viu,
mogut per l'alenada d'amor
que em fa captiu;
ai d'aire més aire em dicta dolça cançó
gentil.

Amadeu Vives (1871-1932)

Pòrtic

Poema de Joan Llongueres (1880-1953)

Ei, ei, ei! No dormiu!
Terra i cel fan festa!
Xics i grans, acudiu
a la nova gesta!
Canti el llavi arborat,
canti sens fatiga!
Dins el pòrtic sagrat,
soleiat de la llar antiga,
digui el cor la santa complanta
de pau i amor!
Es fa saber que ara comença
l'hora del nou encís.
Cobri *daler* sens temença
l'enyoradís.
Brolli amb cançons del cel blau
la joia immensa del paradís.
Amb Déu siau!
Au, tots junts cap a la plaça!
Corre cuita, vine, passa!
Oblidem tota rancúnia vilatana
i cantem de bona gana.
A l'angoixa i a la pena
responem amb veu serena.
Bona nova d'amor
l'hora ens anuncia
i amb més pura claror
torna l'alegria!
Ve formosa, sossegada,
lluminosa, benhaurada!
Dins el pòrtic sagrat,
soleiat de la llar antiga,
digui el cor la santa complanta
de pau i amor!

Antoni Nicolau (1858-1933)

Captant (fragment)

Poema de Jacint Verdaguer (1845-1902)

L'infant Jesús demana pa
i sant Josep no li'n pot dar.
El Patriarca agafa l'eina
i a la ciutat va a cercar feina;
de porta en porta va dient:
–Dau-me treball, oh bona gent,
que vinc de fer un llarg viatge,
i no tinc res, ni pa ni hostatge,
per ma Esposa, i per mon Fill
que de la Glòria és un espill.–

Uns Angelets allí a la vora
li van dient amb veu que plora:
–Per què no ho dieu
que vostre Fill és Fill de Déu?–
Com sant Josep forastereja
i ja en son cap la neu blanqueja,
no troba un bri de feina enlloc
i torna a casa sense un broc.

La Verge santa amb ull alegre
surt i asserena son cor negre
–Aconsoleu-vos, mon espòs–
diu-li mostrant-li el Fill hermós
–Tenim un Déu per companyia:
qui pot robar-nos l'alegria?
Sentiu com canten els ocells?
Déu nos estima més que a ells:
no ens deixarà sense becada
quan als moixons l'haurà donada.–

Més l'ha sentida l'Etern Pare!
I altra pobreta se'n condol
que a la gran ciutat del sol
ve de captar més assortada.
–Sobre l'herbei taula he parada.
Preneu si us plau –li diu–
que més vos donaria si tingués.–
I amb gran amor parteix amb Ella
lo bé de Déu de sa cistella.

L'infant Jesús demana pa
i sant Josep ja li'n pot dar.

Enric Morera (1865-1942)

La sardana de les monges

Poema d'Àngel Guimerà (1845-1924)

Al davant de l'ermita de Sant Rafel
les sardanes airoses puguen al cel,
i tothom sent a l'anima dolçor de mel.

Sardanes com aquestes mai s'han sentit.
Fins la ballen els avis quan ve la nit.
I als genolls de las mares salta el petit.

Per planures i serres escampa el vent
de la cobla les notes alegrement,
i fins l'ona s'hi acosta, que al lluny la sent.

En un coll de muntanyes hi ha un
[monestir.

De puntetes les monges van al jardí,
que les roses enceses, i el llessamí.

Les sardanes arriben fins als seus cors
amb gatzara i rialles dels balladors,
i entorn d'elles, els arbres, quines remors!

Dues monges, a l'ombra, les mans s'han pres;
ja se n'hi ajunten d'altres, i altres després;
les de més lluny s'hi acosten; tothom ja hi és.

Ballen totes porugues, ben dolçament;
enrogides les galtes, mig somrient,
i sos peus en la terra, ni menys se'ls sent.

Rondinant l'abadessa ja se n'hi va.
Sent-hi a prop, llagimeja; no sap renyar,
que ella també n'és filla de l'Empordà.

La lluna que s'aixeca, les monges veu.
Pel damunt de la tàpia la cara treu,
i els hi diu, bondadosa: –Balleu, balleu!

Francesc Pujol (1878-1945)

Cançó nocturna

Poema de Josep M. de Sagarra (1894-1961)

Nit silenciosa, tòtil llunyedà,
una escabellosa sols per olorar;
l'ull de la gelosa qui l'aclucarà?
Ai la nit, calma i neguit!

S'entristeix cada hora
dalt del campanar.
Si no ets a ma vora,
on deus caminar?
L'ull blavenc que plora
no el feu pas plorar!
Ai la nit, pas recollit.

La galta s'esvera,
no et sent el bleixar,
i la cabellera t'enyora la mà.
Que és llarga l'espera!
Que és trist l'esperar!
Ai la nit, plany infinit!

Ja el sento que arriba,
ja escolto el parlar;
set a la geniva,
set de festejar;
una boca viva
prou li apagarà...
Ai la nit, fuig-me del pit!

Vine, vine, vine
que el dolor se'n va.
Brot de clavellina,
branca de lilà.
Quina son més fina,
quin repòs més pla!
Ai la nit, cor adormit!

Joaquim Serra (1907-1957)

La nena de la rotllana

Poema de Josep M. de Sagarra

La nena de la rotllana
porta el vestit carmesí
–cirera, maduixa, magrana–
i les cames nues salten pel camí.

Salten les cames menudes i grasses
i els cabells d'or volen al vent,
i enmig dels sospirs i els salts i les passes
roda la rotllana alegrement.

Xiula per les branques una merla boja,
roses, lilàs i dematí,
denteta blanca, boqueta roja,
galta de seda i ull blau marí.

Brunz la rotllana com una abella
fent un camí deliciós i foll,
i vola la falda vermella
damunt del genoll.

Sento la nena daurada i menuda
com si a prop meu florís gessamí,
però passa distreta i saberuda
sense fer cas de mi.

Menuda que fuges petita promesa
dels rossinyols i dels follets,
on vas tan fresca i tan encesa
per les cruïlles i els caminets?

Tu que fas aquesta inútil cosa,
d'empènyer la rotllana pel camí
tan sols perquè et torna més rosa
i et fa saltar i et fa delir,

i et fa volar els plecs graciosos
i mostres el genoll de to daurat
i obres aquests ulls tan lluminosos
d'un blau desesperat.

Tu que fas aquesta inútil cosa
sense cuidar-te de res més,
sense que el pensament et faci nosa
ni el treball ni l'angúnia dels *demés*.

Ara fuges amb la teva rotllana
sense fer cas de mi.
Petita alegria de grana,
petita alegria del meu camí.

Guarda't ben bé la teva primavera,
la teva joia, el teu soroll
xiscladora, menuda trapecera
com els pardals damunt del boll.

Manuel Blancafort (1897-1987)

Jubilare Deo

Iubilare Deo omnis terra,
servite Domino in Laetitia
Laudate Domino, servite Domino.

Populus ejus, et oves pasquae ejus,
introite portas ejus in confessione,
atria ejus in hymnis

*Aclameu el Senyor arreu de la terra,
canteu al Senyor amb alegria.
Lloeu el Senyor, serviu el Senyor.
Som el seu poble i ovelles del seu prat.
Veniu a les seves portes, entreu al seu temple,
cantant lloances i himnes.*

Ricard Lamote (1899-1962)

Missatge

Traducció de Marià Manent (1898-1988)

Jo us prego, senyor,
no vingueu al meu poble:
si mos salzes trenqueu
no és que em facin angoixa.
Vós ja sou ben gentil
però a casa enraonen.

Jo us prego, senyor,
no salteu la muralla:
no és que em facin patir
les moreres trencades.
Ben gentil sou,
però mos germans parlen massa.

Jo us prego, senyor,
al jardí no saltéssiu:
tots els sàndals romputs
no em fan mica de pena.
Ben gentil sou,
però la gent diu i m'esvera.

Lluís Maria Millet (1906-1990)

La sardana de l'abril

poesia de Joan Llongueres

La llum nova enceta el dia
i refilen els ocells,

els camins de la masia
són de roses i clavells.
Hi ha un verd tendre d'alegria
per les feixes i els pradells,
i el jovent sent la follia
d'estimar amb amors novells.
És l'abril que ha arribat amb ses frisances,
és l'abril amb deliris i esperances,

és l'abril que no ens deixa el cor tranquil
és l'abril.

La pubilla del mas, noia feïnera
de bona hora, ja tresca i riu a l'era.
Fan brogit els coloms i l'aviram.
El pastor matiner com les aloses,
ve a portar-li un flairós manat de roses
que de flames enceses sembla un ram.
Són per mi?, li diu ella contorbada.
Són per tu!, li fa ell amb la mirada
que s'arbora amb l'esclat del matí.
Somrient les ha preses la fadrina
i amb un bes en sa ma petita i fina
ell li diu que el cor no sap com dir.
Bondadós llença el sol una rialla
i ressonen els crits de la xicalla
a la llum d'aquest temps obert i franc.
Mentre heroi dels espais que el blau enjoia,
per fer eterna d'abril la clara joia,
ve Sant Jordi damunt son cavall blanc.

Cristòfor Taltabull (1888-1964)

Del mal que pas no puc guarir

Balada de la garsa i l'esmerla, títol del poema original de Roís de Corella (1435-1497)

Del mal que pas no puc guarir
si no em mirau
amb los ulls tals, que puga dir
que ja no us plau
que jo per vós haja morir.

Si muir per vós, llavors creureu
l'amor que us port,
e no es pot fer que no ploreu
la trista mort
d'aquell que ara no voleu.
que jo per vos haja morir.

Que el mal que pas no em pot jaquir,
si no girau
los vostres ulls, que em vullen dir
que ja no us plau

Manuel Oltra (1922-2015)

El musclo

poesia de Pere Quart (1899-1986)

Anà perdent la salut
de tant beure a doble queix.
Fou enterrat en taüt
al fons d'un arròs amb peix.

Josep Vila (1966)

Salve Regina

Salve Regina mater misericordiae,
Vita dulcedo et spes nostra, salve.
Ad te clamamus exules filii Hevae,
Ad te suspiramus gementes et flentes
In hac lacrimarum vale.
Eia ergo advocata nostra Ilos tuos
misericodes oculos ad nos converte;
Et Jesum benedictum fructum ventris tui,
Nobis post hoc exsilium ostende.
O clemens, O pia, O dulcis Virgo Maria
Salve!

*Salve Reina i Mare de Misericòrdia,
vida, dolcesa i esperança nostra.
A tu plorem pobres exiliats fills d'Eva;
a tu sospirem, gement i plorant
en aquesta vall de llàgrimes.
Gira cap a nosaltres, graciosa advocada nostra,
els teus ulls misericordiosos;
i després del nostre exili,
ensenya'ns el fruit beneït del teu ventre, Jesús.
Oh clement, oh pietosa, oh dolça Verge Maria.
Salve!*

Bernat Vivancos (1973)

Bubbles

Bubbles are silent thoughts shining
and floating through the sky

*Les bombolles són pensaments silenciosos
que brillen i floten pel cel.*